

DARVASI LÁSZLÓ

Dregdalon Billi

Olyan kétségbeesett zokogás verte fel a polgármesteri iroda csöndjét, hogy Ühüm bácsi is csaknem elpityeregte magát. A világ legerősebb lelakatolt vas-kalitkájának az ajtaja is kinyílt volna a megrendüléstől, ha a rácsai között zokog ilyen szívbemarkolóan egy kismadár. Ugyanis a zokogás madárzokogás volt.

Körülbelül így hangzott:

- Trilli, brüllli, nyinyinyinyíííí!

És aztán megint.

- Trilli, brüllli, nyinyinyinyíííí!

Ühüm bácsi köhécselve törölgette elhomályosuló szemüvegét.

- Jó van, na, jól van, mondd hát el, mi történt, Billikém!

Mert Dregdalon Billi egykori madárkém és titkos ügynök, polgári foglalkozását tekintve pedig széncinege zokogott ilyen keservesen. Ühüm bácsi papírokkal telizsúfolt asztalán billegett és már vagy tíz perce mást se mondott.

- Trilli, brüllli, nyinyinyinyíííí!

Dregdalon Billi nagyon rosszul nézett ki. Olyan megviselt, kócos és borzos volt a tollazata, úgy elhalványult hasának szép sárga színe, a csőrének fényes feketesége, mintha három álló napon át valami örült madárbuliban kereste volna a boldogságot. Tudjuk, a madarak imádnak bulizni. Például kivételesen nagy bulizók a papagájok, a kanárik, a pintyek! A zúzmarás téli hónapokat gyakorlatilag végigbulizza a nagy, fekete seregekbe összegyűlő varjúnemzetség, vagy fantasztikus bulikat szoktak csapni a fecskék egy nyári rét fölött, nem beszélve a verebekről, na hát ők a legbulisabb bulizó kismadarak. Az ember gyanútlanul sétál valamelyik kavicsvári utcán, mondjuk, a Mínyon kapitány utcán, és egy akácfa lombkoronája egyszerre visongani, csivitelni, csiripelni kezd a feje fölött, na, és miért teszi. Azért teszi, mert a víg kedélyű, csiri-csuri verebek örült bulit csapnak a levelek között.

Dregdalon Billi úgy nézett ki, mintha madárbuliból jött volna, és napok óta csak likőrös búzaszemeket meg porcukros gilisztákat csipegetett volna két bugivugi trillázás között. Viszont jajveszékelt. És nem hagyta abba. Csak sírt, csak zokogott, mintha már semmi sem tudná megvigasztalni. Ühüm bácsi kedvesen szölongatta, simogatta, bűgő hangon próbálta megnyugtatni, aztán belátta, a lehetőségei sajnos nem elegendőek a baj megoldására. Olyan mértékű probléma tornyosult Ühüm bácsi előtt, amelyet egymaga képtelen volt megoldani. Mert egy kismadárnak is lehet akkora fájdalma, ami képes az egész vilá-

got betölteni. Ühüm bácsinak egyetlen lehetősége maradt. Telefonált Hektor Viktornak, hogy jöjjön, siessen hamar, mert baj van.

- Szirénázva jöjjenek? - kiáltotta a vonal másik végén Hektor Viktor, aki minden bajra mindig készen állt.

- Nem kell a tűzoltókocsi, Viktor! Te magad kellesz! - rázta a fejét Ühüm bácsi.

- Szaladok! Rohanok! Repülök! Van egy répád? - kiáltotta Hektor Viktor és már meg is szakadt a vonal.

Hektor Viktor sisakja alól csorgott az izzadság, ahogy Ühüm bácsi irodájába rontott.

- Mi történt? Hol van katasztrófa? Melyik néninek ég a kontya?

- Miért pont a kontya? - tűnődött el Ühüm bácsi.

Hektor Viktor az íróasztalra meredt, ahonnan furcsa hangok jöttek.

- Trilli, brülli, nyinyinyinyííííí!

Dregdalon Billi nem tudott beszélni. Abban a pillanatban, ahogy nagy levegőt vett, nyomban rátört a zokogáskényszer. Hektor Viktor azonban megoldotta a helyzetet, hiszen ő volt a kavicsvári katasztrófafelelős.

- Mutasd meg, Billi, hol történt a baj!

Dregdalon Billi pityeregve bólintott, és az ablakpárkányra rebbent. Az utcán már ott kíváncsiskodtak a Pepe testvérek, meg Károly professzor is, akik a jajveszékélés hallatára megtorpanak a hivatali ablak előtt.

És Dregdalon Billi már ki is rebbent az ablakon. Ühüm bácsi és Hektor Viktor követték. No persze, nem az ablakon át, hanem természetesen az ajtón keresztül, mondjuk, Hektor Viktor ki se fért volna az ablakon. Vagy nagyon meg kellett volna küzdenie, hogy átréselje hatalmas, izmos testét a duplaüvegű ablakszárnyon. Dregdalon Billi ágról ágra röppent, a többiek pedig egyre nagyobb kíváncsisággal haladtak utána. Csatlakozott hozzájuk néhány kavicsvári polgár. Vajon mi lehet az a baljós dolog, ami Dregdalon Billi köztudottan erős idegzetét így kikészíti? Az Alfréd Böckelöki térre tartottak, egyenesen Minyon kapitány valóságmű szobrához. A szobor kissé testes volt, kedves tekintetű, mint maga Minyon kapitány. A szobor vállán pedig ott üldögélt Dregdalon Billi madárszobra, és az is nagyon élethű volt. Dregdalon Billi a szoborra mutatott, és vajon mit mondott?

Semmit sem mondott.

- Trilli, brülli, nyinyinyinyííííí!

Ühüm bácsi, Hektor Viktor és a Pepe testvérek, Géza és Pista mind a szoborkompozíciót bámulták. Semmi különöset nem tapasztaltak.

- Vakok vagytok?! Hát nem látjátok a fejemet?! - zokogta Billi.

Erre mindannyian a madárka fejét kezdték bámulni.

- Ááááá, a szoborfejem nézzétek! Trilli, brülli, nyinyinyinyííííí!

Jól van, a többiek erre alaposabban megnézték a szobor madárkát. Kissé előrehajoltak. Aztán még jobban előre hajoltak. Ūhüm bácsi lépett is egyet, mert annyira előrehajolt, hogy csaknem orra bukott. Nos hát, mit láttak? Azt látták, hogy a szobor madárka pici feje fehér volt. Kétség kívül gyalázatos, habár a szobrok életében mégsem túlzottan meglepő dolog történt! Egyszerűen rátojtak a szobor Dregdalon Billi fejére.

– Pizok, szemtelen madárkák! Ilyen gyalázatot! – kiabálta Dregdalon Billi, aki már nem csak jajveszékelné tudott.

Érdekes, mindazonáltal bonyolult helyzet volt. Úgy látszik, a madárkák nem csak a hős katonák és a nagy királyok, vagy a melegsívű királynők szobraira tojnak előszeretettel, de még a madárkák szobraikat se tartják tiszteletben. Dregdalon Billi madárhős volt, az Első Tökfőzelékháború egyik kavicsvári hőse. A kismadarak, úgy látszik, már csak ilyenek. Letojják a kismadarakat is, ha azok szoborból vannak!

– Alávaló, gaz népség!

– Gonoszok!

– Nyomorultak! – sikongott Dregdalon Billi.

Egyszerre Nocsak úr érkezett lélekszakadva, mert hallotta, hogy a téren ribillió támadt Dregdalon Billi körül.

– Dregdalon Billi, drága kismadaram, hát itt vagy? Végre megtaláltalak! – kiáltotta, s a szokásától eltérően egyáltalán nem csodálkozva. Nocsak úr rettenetesen megkönnyebbült. Óvatosan a tenyerébe fogta a madárkát, dédelgette, simogatta, lehelgette. Dregdalon Billi lassan megnyugodott.

– Hát hol csavarogtál, Billikém?

– Nem csavarogtam, hanem itt voltam – pityegett a madárka.

Nocsak úr a szoborkompozíció felé bámult, és, na igen, máris csodálkozott.

– És miért voltál itt három napig?

– Pizok, szemtelen madárkák! – kiáltotta újra Dregdalon Billi.

Egy pillanatra csend lett, csak a távolban ugatott egy kiskutya. Nem. Két kiskutya ugatott, beszélgettek egy finom velős csotról, a macskák hajkurászásról, a teliholdról. A Pepe testvérek értetlenül meredtek egymásra. Ūhüm bácsi zavartan köhécselt. Károly professzor valami cédula után matatott, hátha van a bonyolult helyzetre valami jó kis kérdése, és ebből következően briliáns megoldása. Hektor Viktor a homlokát vakargatta, aztán dörögve megszólalt.

– Ha te itt voltál Billi, akkor azt is tudod, ki a tettes.

– Tudom hát, pizok, szemtelen madárkák! – kiáltotta Dregdalon Billi.

– Ne haragudj, de ez a többes szám nem stimmel, hiszen a te szoborfejed olyan kicsi, hogy egyszerre csak egy madár fér el rajta, következésképpen nem tojhattak rá többen. Vagyis csak egy madárkát terhel a felelősség! – vakargatta a homlokát Ūhüm bácsi.

- De biztosan terheli-e a felelősség? - kérdezte Károly professzor. - Ja igen, hiszen a madaraknak nincsen a kavicsvári törvényben megtiltva, hogy letojják a szobrok fejét - bólintott Ühüm bácsi.

- Ki tette hát, Billi? - kérdezte Hektor Viktor.

A madárka azonban hallgatott.

- Ki ült utoljára a fejedem, Billi? - kérdezte

- Én - csicscentette halkán a madárka.

- Letojták a fejed, és te mégis rátelepedtél?! - csapta össze a kezét Nocsak úr.

- Amikor rátelepedtem, akkor még nem tojták le - szipogott Billi.

- Mert mikor telepedtél rá? - hajolt előre Ühüm bácsi.

- Pontosan három napja, már mondtam.

- Micsoda?! Három napja ülsz a saját fejedem?!

- Pizszok kismadarak! Szemtelen kismadarak! Gyúúúúülölöm őket! - visította erre Dregdalon Billi.

- Értem már! Világos, mint a vajás kenyér! - kiáltott fel Károly Professzor. - Három napig itt gubbasztottál, voltaképpen őrségben voltál, és amikor egyszer elszálltál, mondjuk, megnézni, van-e valahol gilisztaleértékelés, vagy megnézni, kaptál-e postát, akkor, visszatérve, szegény Billikém, döbbenet tapasztaltad, hogy egy kismadár rátojt a fejedre. Úúúúú, ez elég csúnya história - csóválta fejét a Károly professzor.

- Juj, de durva, ez tényleg durva - hümmögött Pepe Pista.

- Súlyos, nagyon súlyos - bólintott Pepe Géza is.

- Hiszen három napig el sem mozdultam a fejemről! - kiabálta erre Dregdalon Billi.

- Nocsak! Akkor hogyan tudták mégis letojni? - kérdezte Nocsak úr.

- Nem tudták letojni, nem, nem sikerült a pizszok kismadaraknak, a szemtelen kismadaraknak! - kiabálta Dregdalon Billi.

- Hát akkor ki tojta le a fejed, Billikém? - kérdezte Ühüm bácsi.

- Hát nem értitek?! Ó, ti balgák! Hát én, én, én magam! Én tojtam a saját fejemre. Nem értitek, ez hogy lehet?! Ó emberek, egyszerű emberek! Három nappal ezelőtt itt gyönyörködtem magamban, amikor egyszerre észrevettem, hogy az a nagyon alattomosan turbékoló balkáni gerle, ott, ott, nézzetek, ott ül most is tölgyfa ágon, rá akar ülni fejemre. Nem erre ide, hanem a szoborfejemre! Nézzétek azt a feketerigót, milyen sunyin pislog a rózsabokor tövéből! Az is fel akart ülni a fejemre. És a szemtelen, pizszok verebek! Mind arra vártak, hogy rám ülhessenek, és, trilli, brüllli, nyinyinyinyinyíííí, hogy lecsinálhassanak. De én ezt nem engedtem. Én magam ültem a fejemre, és védelmeztem, védelmeztem! - szegény Dregdalon Billi mind a két kicsi szárnyával mutogatott.

- Vagyis addig védelmezted magadat, hogy végül te magad tojtad le magadat - töprengett Ühüm bácsi.

Hú, nagy csönd lett ekkor. Komoly, megrendült csönd lett. Mindenki át-
 érezte a helyzet jelentőségét. Szegény Dregdalon Billi olyasféle sorsszerűségnek
 lett az áldozata, amelyet szinte képtelenség volt helyesen megoldani. Hiszen
 bármit is tesz, előbb-utóbb letojják a fejét. Ha nem ő, akkor valaki más. Mert
 nem lehet éjjel-nappal egy szobor mellett őrködni. Ráadásul számba kell venni
 a többi kavicsvári szobrot is. Azoknak a gazdái is fölléphettek volna hasonló
 igénnyel, bár, mondjuk, elég furcsán mutatott volna, ahogy az öreg Bökkelöki
 király a saját nyakában ülve védelmezi magát a pizok kismadaraktól. Mínyon
 kapitány például soha nem panaszkodott, hogy fehér csikocskák virítanak
 a homlokán, holott még a markában szorongatott mínyon tetején is egyértelmű
 madárnyomok fehérlettek.

– Nos, kedves barátaim, ez egy igazi filozófiai probléma – szolt ekkor dör-
 mögve Hektor Viktor tűzoltóparancsnok.

Károly professzor igencsak elcsodálkozott. Sok minden jót és szépet tudott
 Hektor Viktorról, de a tűzoltóparancsnok filozófiai kérdésekben való járatos-
 ságról eleddig még egyáltalán nem tett tanúbizonyosságot. Hektor Viktor túl
 erős volt ahhoz, hogy filozófus legyen. Meg túl bátor is. És az igazság az, hogy
 többet is táplálkozott annál, hogy filozófus lehessen.

– Honnan tudod, Hektor Viktor, mi az a filozófia?!

Az persze igaz volt, nem is tagadta senki, hogy Hektor Viktor egyszer meg-
 mentett egy vészhelyzetbe jutott filozófust. Ennek a filozófusnak olyan fan-
 tasztikus gondolata támadt, hogy a következő pillanatban az összes hajszála ég-
 nek állt a döbbenettől. Mármost ennek a filozófusnak igen hosszú haja volt,
 úgy hogy meglehetősen kínosan nézett ki. Ráadásul, és ez volt a legnagyobb
 tragédia az egészben, a filozófusnak éppen a házitükör előtt jutott az eszébe ez
 a fantasztikus gondolat, és miután meglátta égnek meredő hajzatát, abban a pil-
 lanatban elfelejtette a fantasztikus gondolatát. Hiába töprengett, mi volt a fan-
 tasztikus gondolat, csak az járt a fejében, hogy égnek áll a haja. Gyorsan meg-
 fésülködött. Hiába. A hajszálak különösen makacsnak bizonyultak. Megmosta
 a haját szupersamponnal, szupererős hajszárítóval leszárította. De néhány perc
 már múlva újra az égnek meredtek a hajszálak. Szuperzselét is használt. Ra-
 gasztót. Kalapot húzott a fejére. Egészen a homlokáig húzta. Néhány perc
 múlva a hajszálak felágaskodtak, s magukkal emelték a kalapot. Úgy nézett ki
 a kalap, mint egy glória, egy kalapglória. Á, semmi sem segített. Végül a filozó-
 fus nagyot sóhajtott, fellapozta a Kavicsvári Ki Kicsoda Kézikönyvet és elballa-
 gott Hektor Viktorhoz, aki köztudottan katasztrófa-elhárító és katasztrófa-
 megoldó tűzoltóparancsnok volt. Azonban eddigelé filozófuson még nem segí-
 tett. Lám, ennek eljött is az ideje. Ott toporgott a Tűzoltóság kapujában a sze-
 gény filozófus, és borzasztóan nézett ki. Soha nem tehet már sapkát a fejére?
 Ha moziba, színházba vagy hangversenyre megy, csakis a legutolsó sorba kap-
 hat helyet, mert aki mögötte ülne, az a balszerencsés illető semmit se látna pél-

dául a Tökfőzelék Háború Drámája című nagyszerű színdarabból, amelyet természetesen Babéros Néro írt, és amelyet már hetek óta telházal játszottak Kavicsváron?!

Hm, hm, hm, Hektor Viktor számba vette a lehetőségeket. Levájják a haját, netán? A filozófus rémulten rázta a fejét. Az nem lehetséges! Hiszen a kopasz filozófusok a legrosszabb filozófusok! Ezt még a kisgyerekek is tudják! A kopasz filozófusokon még az se segít, ha pipát dugnak a szájukba, böszén szivaroznak, vagy mindig napszemüvegben járnak! És ebben a pillanatban, mint amikor valami megcsillan az aranyásó szítájában, Hektor Viktornak eszébe jutott valami. Hoppá! Gyerünk Holle mamához!

- Be akarja a kenni a fejem tökfőzelékkal - hápogott rémulten a filozófus, aki természetesen tudott a világbajnok tökfőzelékfőző Holle mamáról. - Ez már nekem is kibírhatatlan dialektika lenne!

Á, nem volt ez ellentmondás, amit egyébként a dialektika szó jelent, nem dialektikáról volt szó, hanem hajcsavarókról. Holle mamának még voltak ilyen régi típusú hajcsavarói, hát azokat rakták fel szépen a filozófus fejére. A filozófus ült Holle mama szobájában, nézegette a fal képeket, gondolkodott, ahogy szokta, és közben tele volt a feje hajcsavaróval. Végül fürtös, bodros lett a haja a filozófusnak, olyan volt, mint egy öregedő királyfi, de már még sem állt az ég felé.

- Köszönöm, köszönöm - hálálkodott a göndör hajú filozófus, akit azonban otthon újabb kellemetlenség ért, mert nem akarta beengedni a felesége, aki nem ismerte fel. Azt hitte, egy vad gitáros akar bemenni a lakásba gitározni. Azt kiabálta, hogy az ő kedves, drága férjének égnek áll a haja, és náluk semmi keresni valója nincsen egy vad gitárosnak. A filozófus pissegett, drágám, drágám, kis feleségem, nem vad gitáros vagyok, hanem a te férjecskéd, és hidd el, nincs is nálam gitár.

- Bendzsó?! Bendzsó sincsen?! - fürkészte a férjét az asszony.

- Bendzsó sincs, drágám!

Végül aztán bemehetett az otthonába a filozófus, és filozofálhatott tovább. Igaz kissé különös érzése volt. Mert más göndör hajjal filozofálni, mint égnek állóval, tüskéssel, vagy kopaszon. Szóval így oldott meg egy filozófus hajproblémája, hála Hektor Viktor találékonyságának, de az igazat megvallva ez az ügy azért mégsem filozófiai természetű probléma volt.

Most azonban azt állítja nagy nyilvánosság előtt Hektor Viktor, a délceg kavicsvári tűzoltóparancsnok, hogy Dregdalon Billi letojt feje filozófiai probléma.

És máris bonyolult fejtegetésbe fog.

- Nézzük a tényállást, barátaim! Engedelmetekkel összefoglalnám eme komoly dilemma lényegiségét. Ha túlon túl óvjuk magunkat attól, hogy mások bepiszkítsanak, mi magunk fogjuk bepiszkítani magunkat. Ha azonban hagy-

jük, hogy mások bepiszkítsanak, az önbecsülésünk szenved csorbát. Ha mi magunk piszkítjuk be magunkat, olybá tűnhet, mintha ügyetlenek lennénk.

A kis gyülekezet fölhördült ilyen ritka szép, bár mind nehezebben érthető bölcsekedés hallatán. Ráadásul milyen választékos stílusban előadva! Hektor Viktor elégedetten folytatta.

– Nos tehát, kedves barátaim, hallgassatok csak ide. Minden új, megszülető dolog egyszermind új problémát hoz a világra. Amíg nem volt Dregdalon Billi szobra, addig senki, egyetlen szemtelen, piszok kismadárka sem akarta letojni. Mert ami nincs, azzal nem lehet valamit csinálni. Egyetlen csicseri kiveréb se gondolta, hogy, ó, milyen jó lenne, ha Dregdalon Billenek szobra lenne, mert akkor én annak letojhatnám a fejét. Eszükbe se jutott ilyesmi. Letojták azt, ami éppen az útjukba akadt. Egyszer, khm, az én fényes tűzoltósiskomat is, khm. A Tököfőzelék Háború óta azonban itt áll a szobor, mert Billi megérdemelte, hogy szobra legyen. Azonban ha van szobor, van probléma is! A probléma jelen esetben az, hogy letojható a feje. Vegyük le a szobor fejét? Ez nem ésszerű megoldás. Hogy néz ki egy kismadár szobra fej nélkül?! És persze akkor is rászállnának a kismadarak, a hátára ereszkednének, és arra tojnének rá. Dregdalon Billi választhatja azt a megoldást, hogy eltávolíttatja a szobrát, és ha nincs szobor, nincs letojás, de viszont Dregdalon Billi egy hős, és egy hős nem futamodhat meg, vagyis a szobrát sem távolíthatja el. Nos hát, ez a helyzet, kedves barátaim.

Hektor Viktor fényes tekintettel bámult végig a meghökkent társaságon. Néhányan a fejüket vakargatták. Végül Nocsak úr szólalt meg.

– Honnan lettél te ilyen okos, Hektor Viktor?

– Sokat beszélgetek – szólt sejtelmesen Hektor Viktor.

– Eddig se voltál szűkszávú, Viktor.

– És tessék mondani – kérdezte Pepe Pista –, milyen érzés?

– Mit milyen érzés? – kérdezte Hektor Viktor.

– Ennyire okosnak lenni? – mondta Pepe Géza.

– Most akkor Ühüm bácsi féltékeny lesz? – csodálkozott Nocsak úr arra célozva, hogy köztudottan Ühüm bácsi volt Kavicsvár legokosabb város lakója.

– Ugyan – legyintett Ühüm bácsi. – Az okos ember nem féltékenykedik – tette hozzá

– Ez így van – bólintott komolyan Hektor Viktor.

– És például a tűzoltás is filozófiai probléma? – kérdezte Pepe Pista.

– Bizony, most már azt vallom, hogy a tűzoltás bonyolult művelete is filozófia – mondta Hektor Viktor.

– Akkor a hamuelhordás is az! – kiáltotta Pepe Géza. – Márpedig azt mi végezzük a testvéremmel. Ezek szerint mi is filozófusok vagyunk?!

– Ó, filozófus testvérpár vagyunk! – kiáltotta lelkesen Pepe Pista.

- Várj csak, kedves Viktorom! - szólt közbe Károly professzor. - Nem értettem, már megbocsáss, mi is lenne az általad javasolt megoldás Dregdalon Billi problémáját illetően.

Hektor Viktor öblöset nevetett. Mint amikor jó kedve van egy bődönnek.

- Hát nem értitek? Az a megoldás, hogy nincs megoldás! - kiáltotta fennköltén.

- Trilli, brüllli, jaj nekem! - fogott zokogásba újra Dregdalon Billi

Végül Ühüm bácsi, aki az állat dörzsölgetve, fel- s alá járkálgatva töprengett idáig, megállt, nagy szemeket meresztett a madárkára, és felkiáltott.

- Tudsz általános madárnyelven, Billi?

- Minden madár tud általános madárnyelven - szipogta Dregdalon Billi.

- Jól van, akkor írd fel egy tábláskára általános madárnyelven, hogy tilos a szobor fejér szállni.

Miután Dregdalon Billi végzett szövegezéssel, vártak egy kicsit. Kíváncsiak voltak, hogyan fogadják a park madarai a tiltás tényét. Csakhamar megérkezett az első kismadár, egy begyes, szürke veréb, éppen rá akart huppanni a szobor fejére, amikor észrevette a feliratot. Nagyot nézett, de még a vállán is nagyot rántott.

- Csivicsuvi, krrrr!

- Mit mondott? - nézett utána Ühüm bácsi.

- Megsértődött, hogy már ide se ülhet! - nézett sötéten Billi.

- Mintha annyi tiltott terület lenne Kavicsváron - dörmögte Ühüm bácsi.

Hektor Viktor levette a tűzoltósisakját, lehelgette, fényesítette.

- No és hogyan tettél szert a bölcselkedés tudományára, Viktor? - kérdezte Károly professzor

- Hát úgy kérlek, hogy néhány napja van egy nyulam - illesztette a fejére a sisakot a tűzoltóparancsnok.

- Micsoda?! - csodálkozott Károly professzor.

Hektor Viktor tekintete a távolba révedt.

- Fantasztikus nyúl. Filozófia-répa szakos, olyan okos, mint mindannyian együttvéve.

Húúú, hát ez aztán szenzációs hír volt!

Egy filozófia-répa szakos nyúl lakik Kavicsváron!

Egy kicsit még csodálkoztak, nézelődtek, aztán a kis társaság lassanként felszlott. A baj elhárult, az emberek meg mentek a dolguk után.

- Most akkor filozófusok vagyunk, vagy sem? - kérdezte Pepe Géza.

- Szerintem azok vagyunk - bólogatott Pista.

Nocsak úr vitte Dregdalon Billit a markában. Farkas Béla kerekezett el mellette, igen gyorsan haladt, úgy lehet, elkésett az óvodai ebéddel. Kelemen Aranka boltja előtt halas kocsi állt, de nem élő halakat pakolt belőle a sofőr,

hanem mindenféle szardíniás dobozokat. Nocsak úr éppen a bolt előtt, amikor újra felhangzott a visítás.

- Trilli, brüllli, nyinyinyinyinyííííí!

- Hát mi szent mákosgiliszta van már megint, Billikém?!

- Jönni fog egy analfabéta kismadár!

Nocsak úr elcsodálkozott. Úúúú, ez valóban megeshet. Jön egy analfabéta kismadár, nem tud olvasni, és gondolkodás nélkül a szobor fejére száll, és a többibe jobb bele nem gondolni. Dregdalon Billit még a végén megüti a madárguta. Nocsak úr törte, törte a fejét, majd sietősen a Minyon kapitány utca felé vette az irányt. Bánatos Olivér házához ment egyenesen. Úgyhogy délután már nem csak a madárnyelvű felirat, hanem egy szépen kivitelezett rajz is mutatta, hogy nem szabad Dregdalon Billi szoborfejére szállni. A rajz a következőképpen nézett ki. Kövér kismadár ül Dregdalon Billi fején, és az a kismadár piros kereszttel át volt húzva. A piros vonalat, ki más, Trapiti húzta.

Dregdalon Billi bámulta a rajzot, aztán egy kicsit szomorúan billentette oldalra a fejét.

- Most meg mi baj? - kérdezte némi ingerültséggel Nocsak úr.

- Hát az, hogy ez a rajz nekem is szól. Hát hogy tulajdonképpen nem is volt annyira rossz a fejemen ülni. De most már ez nekem is tilos. Trilli, brüllli...

- El ne kezd megint, Billi, - dörmögte Nocsak úr, majd elcsodálkozott magán, hogy milyen szigorúan szólt rá a madárra. De hát igaza volt. Mert Dregdalon Billi abbahagyta a nyavalygást. Lassan teljesen megnyugodott. Ott-hon aztán gyorsan elvackolt a kalitkájában, és úgy elaludt, mint a tej. Mondhatjuk úgy is, aludt, mint a madártej.